

Elia – nummer ni

Profeten løy

Jeff Pippenger

2023-10-11

Vi avsluttet den forrige artikkelen med et avsnitt som omtaler «en løgnens ånd». Det følgende er ett av avsnittene fra den passasjen.

«Uhelligede forkynnere stiller seg opp mot Gud. De priser Kristus og denne verdens gud i samme åndedrag. Samtidig som de bekjennelsesmessig tar imot Kristus, omfavner de Barabbas, og ved sine handlinger sier de: 'Ikke denne mann, men Barabbas.' La alle som leser disse linjer, gi akt. Satan har skrytt av hva han kan gjøre. Han mener å oppløse den enhet som Kristus bad om måtte finnes i Hans menighet. Han sier: 'Jeg vil gå ut og være en løgnens ånd for å bedra dem jeg kan, til å kritisere og fordømme og forvrengte.' La bedragets og det falske vitnes sønn få adgang i en menighet som har hatt stort lys, store beviser, og den menighet vil forkaste det budskap Herren har sendt, og ta imot de mest urimelige påstander og falske antagelser og falske teorier. Satan ler av deres dårskap, for han vet hva sannhet er.»
Testimonies to Ministers, 409.

La « løgnens og det falske vitnesbyrds sønn » få innpass i en menighet som har hatt stort lys, store beviser, og denne menigheten vil forkaste det budskap Herren har sendt, og ta imot de mest urimelige påstander og falske antagelser og falske teorier.» I 1863 «vendte» millerittisk adventisme tilbake til den urimelige og falske metodologi som det frafalne protestantismen hadde benyttet, og forkastet William Millers identifikasjon av de sju tider i Tredje Mosebok tjueseks. Emnet «å vende tilbake» ble fremstilt ved opprørerne i Fjerde Mosebok fjorten, da de besluttet å velge seg en høvding og vende tilbake til Egypt.

Og de sa til hverandre: La oss velge oss en fører og vende tilbake til Egypt. 4 Mosebok 14:4.

Emnet om å «vende tilbake» til frafallen protestantisme ble også fremstilt av Jeremia da han i kapittel femten fikk høre at de falne protestantene kunne vende tilbake til ham, men at han ikke skulle «vende tilbake» til dem.

Jeg satt ikke i spotternes forsamling og gledet meg ikke; jeg satt alene på grunn av din hånd, for du hadde fylt meg med harme. Hvorfor er min smerte uopphørlig og mitt sår ulegelig, så det nekter å leges? Vil du virkelig være for meg som en svikefull bekk, som vann som svikter? Derfor sier Herren så: Hvis du vender om, da vil jeg la deg komme tilbake, og du skal stå for mitt åsyn; og hvis du skiller det kostbare fra det usle, skal du være som min munn. La dem vende tilbake til deg, men du skal ikke vende tilbake til dem. Og jeg vil gjøre deg til en befestet mur av kobber for dette folk; og de skal kjempe mot deg, men de skal ikke vinne over deg. For jeg er med deg for å frelse deg og for å utfri deg, sier Herren. Jeremia 15:17–20.

Den kanskje tydeligste profetiske illustrasjonen av prinsippet om ikke å vende tilbake til frafallen protestantisme finnes i fortellingen om den ulydige profeten, som overbrakte et budskap med

refselse til Jeroboam, den første kongen over nordrikets ti stammer.

Og kongen sa til gudsmannen: Kom hjem med meg og styrk deg, så vil jeg gi deg en gave. Men gudsmannen sa til kongen: Om du ga meg halvdelen av ditt hus, ville jeg ikke gå inn med deg; jeg vil heller ikke ete brød eller drikke vann på dette sted. For slik ble det befalt meg ved Herrens ord, som sa: Du skal ikke ete brød og ikke drikke vann, og du skal ikke vende tilbake den samme vei som du kom. Så gikk han en annen vei og vendte ikke tilbake den vei han var kommet til Betel. 1 Kong 13:7–10.

Den ulydige profeten var av Gud blitt befalt ikke å vende tilbake den veien han kom. Millerittisk adventisme hadde kommet ut av protestantismen, representert ved Sardis, og de skulle ikke vende tilbake. Selv om den ulydige profeten visste meget vel at han ikke skulle vende tilbake den veien han kom, fortalte en falsk profet i Jeroboams rike ham at Gud hadde sagt at den ulydige profeten skulle vende tilbake til den falske profetens hjem og ete sammen med ham. Til tross for Guds påbud gjorde han nettopp det. Da han først hadde begynt å ete den falske profetens mat, sier Bibelen klart at profeten i Samaria hadde løyet.

Det bodde en gammel profet i Betel; og hans sønner kom og fortalte ham om alle de gjerninger som Guds mann hadde gjort den dagen i Betel; også de ord som han hadde talt til kongen, fortalte de sin far. Og deres far sa til dem: Hvilken vei gikk han? For hans sønner hadde sett hvilken vei Guds mann gikk, han som var kommet fra Juda. Og han sa til sine sønner: Sale eselet for meg. Så salte de eselet for ham, og han red av sted på det, og dro etter Guds mann, og fant ham sittende under en eik; og han sa til ham: Er du den Guds mann som kom fra Juda? Og han sa: Det er jeg. Da sa han til ham: Kom hjem med meg og et brød. Men han sa: Jeg kan ikke vende tilbake med deg eller gå inn med deg; heller ikke vil jeg ete brød eller drikke vann med deg på dette sted. For det ble sagt til meg ved Herrens ord: Du skal ikke ete brød eller drikke vann der, og du skal ikke vende tilbake og gå den vei du kom. Han sa til ham: Jeg er også en profet, likesom du; og en engel talte til meg ved Herrens ord og sa: Før ham tilbake med deg til ditt hus, så han kan ete brød og drikke vann. Men han løy for ham. Så vendte han tilbake med ham, og åt brød i hans hus og drakk vann. 1 Kong 13:11–19.

Den ulydige profeten åt og drakk sammen med den løgnaktige profeten fra Samaria, noe som betyr at han tok imot budskapet fra en frafallen profet og forkastet Herrens budskap. Det budskapet han trofast hadde forkynt samme dag. Han visste utmerket godt at han ikke skulle vende tilbake, men han gjorde det likevel. Søster White opplyser oss om at dersom «bedragets og det falske vitnes sønn blir tatt imot av en menighet som har hatt stort lys, store bevis, da vil den menigheten forkaste det budskap Herren har sendt.» I millerittisk historie hadde den første engel opplyst jorden med sin herlighet. I 1840 ble den første engels budskap båret til hver misjonsstasjon i verden.

«Budskapet om Herrens snare komme til vår verden i kraft og stor herlighet er sannhet, og i 1840 ble mange røster hevet i forkynnelsen av dette.» Manuscript Releases, bind 9, 134.

Kort tid deretter vendte millerittisk adventisme tilbake til «løgnen» i den frafalne protestantismens metodologi og forkastet «Herrens budskap» som Gud hadde sendt gjennom William Miller. De forkastet Moses' budskap slik det ble framstilt av Elia, og «løgnen» som ble mottatt i begynnelsen av den millerittiske historien, representerer «løgnen» som blir trodd ved enden; den «løgnen» som

fører sterk villfarelse over laodikeisk adventisme.

Og med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Og derfor skal Gud sende dem en kraftig villfarelse, så de skal tro løgnen, for at de alle skal bli fordømt som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdigheten. 2 Tessaloniker 2:10–12.

Vi forsøker å påvise Elias' rolle som et symbol i forbindelse med de parallelle historiene til protestantismens horn og republikanismens horn i den perioden da bibelprofetiens sjette rike regjerer. Vanskeligheten med profetisk å samle alle spørsmålene knyttet til 1863, i det minste for meg, ligger i de ulike innbyrdes sammenhengende linjene som grenser opp til begrepet «sirkelresonnement». En rettlinjert logikk er alltid den beste fremgangsmåten, men å identifisere guddommelige sannheter og disse sannhetenes forhold til hverandre er et vanskelig arbeid, for de finnes i Bibelen «her litt og der litt».

Hvem skal han lære kunnskap? og hvem skal han få til å forstå læren? Dem som er avvent fra melken, og tatt fra brystene. For bud må være på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her litt, og der litt. Jesaja 28:9, 10.

Det er også en krevende oppgave når målgruppen din består av dem som er fortrolige med de grunnleggende sannhetene du behandler, mens andre er nye i alt dette. Nesten alle de sannhetene jeg har til hensikt å gi en oversikt over i denne artikkelen, kan finnes i Habakkuks tavler. Av frykt for å lyde som om jeg bruker «sirkelresonnement», vil jeg fortelle dere hvor vi er på vei, før vi faktisk kommer dit.

I 1863 reiste den laodikeiske millerittiske adventismen et nidkjærhetens bilde. Nidkjærhetens bilde representerer den første av den laodikeiske adventismens fire generasjoner.

Da sa han til meg: Menneskesønn, løft nå dine øyne mot nord! Så løftet jeg mine øyne mot nord, og se, nord for alterporten stod dette nidkjærhetsbildet ved inngangen. Esekiel 8:5.

De fire generasjonene i Syvendedags Adventistkirken er fremstilt i ulike skriftsteder, men jeg benytter Esekiel åtte som det primære referansepunktet. Grunnen til dette er at kapittel åtte leder inn i kapittel ni. I Esekiel ni blir beseglingen av de hundre og førtifire tusen illustrert, og i Testimonies, bind fem, identifiserer Søster White dette forholdet klart. I Søster Whites kommentarer omtaler hun tydelig to grupper av tilbedere i Jerusalem når beseglingen finner sted. Esekiel gjør det samme, og den gruppen som ikke mottar seglet, er fremstilt i kapittel åtte.

«Den klasse som ikke kjenner sorg over sitt eget åndelige forfall, og heller ikke sørger over andres synder, skal bli latt tilbake uten Guds segl. Herren gir sine sendebud, mennene med slaktevåpen i sine hender, denne befaling: 'Gå etter ham gjennom byen og slå: la ikke deres øye skåne, og vis ikke medynk: drep tilintet gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som har merket på seg; og begynn ved Min helligdom. Da begynte de med de gamle mennene som var foran huset.'»

«Her ser vi at menigheten — Herrens helligdom — var den første som kjente slaget av Guds vrede. De gamle mennene, de som Gud hadde gitt stort lys, og som hadde stått som voktere av

folkets åndelige interesser, hadde sveket sitt kall. De hadde inntatt den holdning at vi ikke behøver å vente oss mirakler og den tydelige åpenbaring av Guds makt slik som i tidligere dager. Tidene har forandret seg. Disse ordene styrker deres vantro, og de sier: Herren vil ikke gjøre godt, og heller ikke vil Han gjøre ondt. Han er for barmhjertig til å hjemsøke sitt folk med dom. Slik er 'Fred og trygghet' ropet fra menn som aldri mer vil løfte sin røst som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hundene som ikke ville gjø, er de som får kjenne den rettferdige hevn fra en krenket Gud. Menn, unge kvinner og små barn går alle til grunne sammen.» Testimonies, bind 5, 211.

Kapittel åtte beskriver dem i Jerusalem – «kirken» i den fjerde av de fire slektene – fremstilt som bøyende seg ned for solen.

Og han førte meg inn i den indre forgården i Herrens hus, og se, ved inngangen til Herrens tempel, mellom forhallen og alteret, stod omkring fem og tjue menn med ryggen vendt mot Herrens tempel og ansiktet vendt mot øst; og de tilbad solen mot øst. Da sa han til meg: Har du sett dette, menneskesønn? Er det en liten ting for Judas hus at de gjør de vederstyggeligheter som de gjør her? For de har fylt landet med vold og er igjen vendt tilbake for å egge meg til vrede; og se, de holder kvisten opp til nesen. Derfor vil også jeg handle i harme: Mitt øye skal ikke skåne, og jeg vil ikke vise medynk; og selv om de roper med høy røst i mine ører, vil jeg likevel ikke høre dem. Esekiel 8:16–18.

På samme måte som med de ti speidernes onde rapport, har de tjuefem lederne for opprøret som tilber solen, «egget» Herren til vrede. Søndagsloven er «forbitrelsens dag» som profetene peker frem mot. Kapittel ni beskriver dem som mottar Guds segl på det samme tidspunkt, for det gjentar og utdyper ganske enkelt kapittel åtte.

«Denne beseglingen av Guds tjenere [Åpenbaringen sju] er den samme som ble vist Esekiel i syn.» Testimonies to Ministers, 445.

I 1863 begynte den første generasjonen av det laodikeiske adventismen sin vandring gjennom ørkenen. Den profetiske historien som identifiserer avbildningen av sjalusi i 1863, var Arons gullkalv. De profetiske kjennetegnene ved gullkalven er at den var et bilde av et dyr, og at den var av gull. Gull er symbolet på Babylon, så Arons gullkalv var bildet av dyret fra Babylon. Dyrets bilde er bare definert som kombinasjonen av kirke og stat, med kirken i kontroll over forholdet.

«Men hva er 'billedet av dyret'? og hvordan skal det dannes? Bildet blir laget av dyret med de to horn, og er et bilde av dyret. Det kalles også et bilde av dyret. For å forstå hvordan bildet er, og hvordan det skal dannes, må vi derfor granske selve dyrets kjennetegn — pavedømmet. »

«Da den tidlige kirke ble fordervet ved å forlate evangeliets enkelhet og godta hedenske riter og skikker, mistet hun Guds Ånd og kraft; og for å kontrollere folkets samvittighet søkte hun støtte hos den verdslige makt. Resultatet ble pavedømmet, en kirke som kontrollerte statens makt og benyttet den til å fremme sine egne formål, særlig til straff av «kjetteri». For at De forente stater skal danne et bilde av dyret, må den religiøse makt i en slik grad kontrollere den borgerlige regjering at statens myndighet også vil bli brukt av kirken til å oppnå sine egne formål.» The Great Controversy, 443.

Kalven som Aron laget, ble laget mens Moses mottok De ti bud. Det andre budet forbyr tilbedelse av avguder, og inneholder en delvis beskrivelse av Guds karakter, når det omtaler Gud som en nidkjær Gud.

Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde eller noen avbildning av noe som er oppe i himmelen, eller nede på jorden, eller i vannet under jorden. Du skal ikke bøye deg ned for dem og ikke tjene dem. For jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedrenes misgjerning på barna i tredje og fjerde ledd hos dem som hater meg, men som viser miskunn mot tusener hos dem som elsker meg og holder mine bud. 2 Mosebok 20:4–6.

Arons bilde av gullkalven, som var en avgud, representerer et nidkjærhetsbilde, for det frembrakte den rettferdige harme som tvang Moses til å kaste ned og knuse de første to tavlene med De ti bud. Vi har til hensikt å vise at den forfalskede tavlen av 1863 ble fremstilt ved Arons gullkalv. Guds nidkjærhet ble åpenbart overfor Arons gullkalv, for gullkalven representerte en falsk gud. Kalven var den forfalskede fremstillingen av Gud. Aron forkynte at den representerte de guder som hadde utfridd dem fra trelldommen i Egypt. De to tavlene som Moses knuste i nettopp denne historien, var et «avskrift» av den sanne Guds karakter, den Gud som faktisk hadde ført dem ut av Egypt. Den forfalskede tavlen fremstilt i 1863 er et nidkjærhetsbilde, for den brøt de to tavlene i Habakkuk kapittel to ved å fjerne de sju tider fra Moses' ed.

«Jeg har sett at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før Hans hånd ble tatt bort.» Early Writings, 74, 75.

Videre føyer Ellen White til befalingen om ikke å endre 1843-diagrammet, med forbeholdet «med mindre det skjer ved inspirasjon».

«Jeg så at det gamle kartet var ledet av Herren, og at ikke en eneste figur på det skulle endres unntatt ved inspirasjon. Jeg så at figurene på kartet var slik Gud ville ha dem, og at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av figurene, for at ingen skulle se den før Hans hånd ble fjernet.» Spalding and Magan, 2.

Jakob og Ellen White bodde hos familien til Otis Nichol da Nichol-familien utarbeidet og fremstilte 1850-kartet. Det eneste som ble «endret» på 1850-kartet, var at året «1844» ble brukt i stedet for året «1843», som var angitt på 1843-kartet. Det eneste som ble «endret», var en rettelse av den «feilen» som Gud hadde holdt sin hånd over. Profetinnens inspirasjon var til stede i selve hjemmet der 1843-kartet ble «endret» til 1850-kartet, og de syv tider i Tredje Mosebok tjueseks forble innskrevet på dette kartet, slik de hadde vært på 1843-kartet.

Det andre budet innbefatter enda en del av dette profetiske puslespillet, for det viser at Gud teller slektsleddene inntil Han hjemsøker den misgjerning som finner sted. 1863 begynte den første av Syvendedags Adventistkirkens fire slektsledd, for den millerittiske bevegelsen tok slutt på det tidspunktet.

De to tavlene med De ti bud er et forbilde på Habakkuks to tavler, men de er også et forbilde på Pinsens to viftebrød, som var det eneste offeret i helligdomstjenesten som omfattet synd.

Åpenbaringen av Guds kraft ved overgivelsen av De ti bud, åpenbaringen av Guds kraft ved Pinsens utgytelse og åpenbaringen av Guds kraft i historien om millerittenes to tavler, er alle forbilder på den endelige åpenbaringen av Den Hellige Ånds utgytelse i sildigregnet. Pinsens to viftebrød representerer de hundre og førtifire tusen som blir løftet opp som et banner under sildigregnet.

Pinsefestens brødoffer av de to viftebrødene skulle tilberedes med «surdeig», som representerer synd, men surdeigen ble tilintetgjort ved bakeprosessen.

I mellomtiden, da en utallig folkemengde hadde samlet seg, så de trådte hverandre ned, begynte han først og fremst å si til sine disipler: Ta dere i vare for fariseernes surdeig, som er hykleri. Lukas 12:1.

Svingebrødene var en førstegrødeoffergave.

De skal føre fram fra deres boliger to svingebrød av to tidels efa; de skal være av fint mel; de skal bakes med surdeig; de er førstegrøden for Herren. 3 Mosebok 23:17.

De hundre og førtifire tusen er førstegrødeofferet i de siste dager.

Og jeg så, og se, et Lam stod på Sions berg, og med ham hundre og førtifire tusen, som hadde hans Fars navn skrevet på sine panner. Og jeg hørte en røst fra himmelen, som røsten av mange vann og som røsten av sterk torden; og jeg hørte lyden av harpespillere som spilte på sine harper. Og de sang likesom en ny sang for tronen og for de fire livsvesener og de eldste; og ingen kunne lære den sangen uten de hundre og førtifire tusen, de som var gjenløst fra jorden. Dette er de som ikke er blitt gjort urene med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor det enn går. Disse er gjenløst fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Og i deres munn ble det ikke funnet svik; for de er uten lyte for Guds trone. Åpenbaringen 14:1–5.

Klassen av tilbedere i de siste dager som aldri dør, representert ved Elia, vil fullstendig ha overvunnet synden; for renselsens ild, som bringes over dem av Paktens budbærer, baker fullstendig ut og fjerner surdeigen fra Levis sønner.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal rydde veien for mitt åsyn; og Herren, som dere søker, skal brått komme til sitt tempel, paktens engel, som dere har deres lyst i; se, han kommer, sier hærskaenes Herre. Men hvem kan utholde den dag da han kommer? og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er som smelterens ild og som tvetterens såpe. Han skal sitte og smelte og rense sølv; han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære frem for Herren offergaver i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offergave være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3:1–4.

Offeret som er «som i fordums dager», er pinschøytidens svingoffer av to brød. Det ble løftet opp som et offer og identifiserer de to profetene som ble drept på gatene, og som deretter løftes opp til himmelen som et banner ved begynnelsen av søndagslovkrisen.

Da Aron laget sin gullkalv, erklærte han at kalven var de guder som hadde ført dem ut av Egypt, og deretter utropte han en høytid for Herren.

Og han tok imot det av deres hånd og formet det med en meisel, etter at han hadde laget en støpt kalv. Og de sa: Dette er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt. Og da Aron så det, bygde han et alter foran den; og Aron lot rope ut og sa: I morgen er det høytid for Herren. 2 Mosebok 32:4, 5.

Da nordriket Israel rev seg løs fra sørriket Juda, innførte Jeroboam, Israels første konge, med overlegg en forfalsket gudstjenesteordning i to byer, fremsatte den samme erklæringen som Aron, idet han hevdet at hans to gullkalver var de gudene som hadde ført dem ut av Egypt, og innstiftet en forfalsket høytid slik Aron hadde gjort.

Og Jeroboam sa i sitt hjerte: Nå vil kongedømmet vende tilbake til Davids hus. Dersom dette folket drar opp for å bære fram offer i Herrens hus i Jerusalem, da vil dette folkets hjerte igjen vende seg til sin herre, til Rehabeam, Judas konge; og de vil slå meg i hjel og vende tilbake til Rehabeam, Judas konge. Da rådførte kongen seg og laget to gullkalver, og han sa til dem: Det er for meget for dere å dra opp til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt. Og han stilte den ene opp i Betel, og den andre satte han i Dan. Og dette ble til synd; for folket drog for å tilbe foran den ene, helt til Dan. Og han gjorde et hus for offerhaugene og gjorde prester av de ringeste blant folket, slike som ikke var av Levis sønner. Og Jeroboam innstiftet en høytid i den åttende måned, på den femtende dag i måneden, lik den høytid som er i Juda, og han ofret på alteret. Slik gjorde han i Betel og ofret til kalvene som han hadde laget; og i Betel innsatte han prestene for offerhaugene som han hadde gjort. Så ofret han på alteret som han hadde laget i Betel, på den femtende dag i den åttende måned, i den måned som han hadde uttenkt i sitt eget hjerte; og han innstiftet en høytid for Israels barn, og han ofret på alteret og brente røkelse. 1 Kong 12:26–33.

Dan betyr dom og representerer en tilstand; Betel betyr Guds hus. Slik det var med Arons opprør og med kong Jeroboams, identifiserer symbolene den sammenføyningen av kirke og stat som til sist finner sted ved søndagsloven i De forente stater.

Søndagsloven inntreffer ved slutten av adventismen, og ved begynnelsen av adventismen ble bevegelsen, som sommeren 1844 var blitt identifisert som det protestantiske horn, juridisk forenet med det republikanske horn. Slik representerer Arons og Jeroboams opprør både 1863 og den snart kommende søndagsloven.

Grunnen til at paktens budbærer renser «Levis sønner» og ikke noen av de andre stammene, er at det ved opprøret omkring Arons gullkalv var levittene som stilte seg på Moses' side. På grunn av deres trofasthet ble de da gjort til den stammen som representerte presteskapet, en ære som tidligere var bestemt til å bestå av de førstefødte fra hver av stammene. Dette er grunnen til at Jeroboam sørget for at hans forfalskede presteskap ikke var av Levis sønner, men i stedet gjorde sitt presteskap «av folkets ringeste, som ikke var av Levis sønner.»

Levis sønner er de som renses ved ild som et banner, eller et svingoffer, under søndagslovkrisen. Historien om søndagslovkrisen i de siste dager ble forbildet ved krisen i 1863, da det

nyidentifiserte protestantiske hornet ble juridisk knyttet til det republikanske hornet. Vi har én historielinje til å behandle før vi begynner å arbeide oss gjennom de avsnittene vi nettopp har henvist til.

Den linjen er året 1856, og vi vil behandle det i vår neste artikkel.

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste for å rense helligdommen, slik dette fremstilles i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik dette er framstilt i Daniel 7,13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme hendelsen; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.